

Karácsonyi Zsolt

A szemünk előtt elvonulóról

Nem gondolkodtam sokat, azonnal odamentem hozzá,
bemutakoztam, gyorsan le is tegeztem, pedig idősebb,
akkor már sokkal idősebb volt nálam, mert egyértelműnek
tűnt már az első és utolsó találkozásunk előtt is,
hogy már régóta egy másik időben van, és nem kezdtem el
mondani, hogy valamikor a kilencvenes évek elején
hallottam először a verseit a Kossuth Rádió esti műsorában.

Este volt, egész régóta este volt már akkor is, amikor
a Tokaji Írótábor esti műsora után, a kocsmában,
ahol csak nagyon rossz borokat lehetett inni, azonnal
odamentem hozzá, és hét vagy tizenkét percen keresztül,
olyan lendülettel, ahogy csak egy kamasz tud lendületet venni,
miután verseket hall a Kossuth Rádióban, elkezdtem neki
magyarázni, hogy nem reménytelen, sohasem reménytelen,
ő pedig türelmesen, talán valami láthatatlan, békés mosollyal
az arcán, békésen végighallgatott, kívárta, hogy befejezzem,
mert egyszer mégiscsak kénytelen voltam befejezni, mert
mégiscsak akkor találkoztunk először, és a Kossuth Rádió
sem kezdett el irodalmi műsorokat sugározni, valami
egészen más sugárzott, a sötét nap fényében,
ami még véletlenül sem a hold.

És elbúcsúztam tőle, bár tőle, akit akkor láttam
először és utoljára, úgysem lehetett elbúcsúzni, mert ezt, minden
türelme ellenére, akkor sem engedte, nem tette lehetővé.
Nem engedi ma sem.

Tatár Sándor

Fel(eség)tételesmód

Ha öregasszony *lennél*, azt mondanám:
„a világ legcsodásabb öregassznya”
– ez még vicces is lenne [kinek?!], de
Te nékem sosem leszel összeaszva.
Az én szememen, tudd, nem fog a kor
ki – bár dioptria számos:
szerelmem, látod [rágalom!],